

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Benedictus Redivivus Hoc est: Benedictinij Ordinis
Vetustißimi Amplißimique, Nostra, ac supera ætate
Jmmarcescibilis Vigor, ac Viror**

Bucelin, Gabriel

[Veldkirch], Anno Christi. M.DC.LXXIX.

Iesu Christi Annus. M.DC.XXVI. Sancti Patris Benedicti. M.C.XLVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38498

lari Numinis providentia, femina Zeli & Virtutis incomparabilis, de qua suo loco plura dicemus.

*IESU CHRISTI ANNIUS. M.DC.XXVII
Sancti Patris Benedicti. M.C. XLVI.*

Sequuti hoc anno Panhormitanorum exemplum Messanenses Siculi, sanctissimum Patriarcham nostrum Benedictum certum ac præpotentem pestilentis luis Medicum solemnissima omnium devotione & congratulatione suæ Urbis Patronum cooptant & consalutant. *Maur. Marchesius, &c.*

Lugubris hic Regibus Regnoque toti Galliarum annus est, etsi juxta gloriosissimus & Regno & universo Benedictino Ordini, felicissimo è terris in cælum transitu Admirabilis omnino Virginis & lectissimæ Christi Sponsæ, sanctissimæ memoriæ Margaritæ d' Arbous à S. Gertrude cognominatæ, imo Gertrudes Rediviva appellari merita, vivum exemplar Totius Sanctitatis. Edificatum recentissimè erat novum Virginum Ordinis nostri Monasterium in Urbe ad Ligerim fluvium, quam vulgo *Charitatem* appellant, Dioceseos Antisiodorensis: Sanctimoniales illius Cænobij Religiosæ Observantiæ cupidissimæ Margaritam, nostram enixè rogaverunt, adjunctis etiam omnium ejusdem Urbis civium votis, ut ad suum Monasterium dignaretur dies aliquot diversari, ut in eo Regularem observantiam institueret. Hanc provinciam libenter amplexa est de licentia Reverendissimorum Præsulum, Joan. Francisci de Gondy Archiepiscopi Parisiensis, & Egidij de Souvre Episcopi Antisiodorensis, atque etiam R. d. Abbatis Vallis Gratiæ (jam enim ipsa hoc ipso etiam anno honore Abbatiæ se ad dicaverat) idque majore studio, quod regionis illius puellæ essent ad districtam vivendi rationem aptiores Parisiensibus, eo quod essent robustiores, neque in delicijs enutritæ, sed duriori vitæ suæ assidua consuetudine asuefactæ. Cum igitur se ad hoc iter, præ via Confessione Generali & assiduis orationibus, atque assequutione Jubilæi superioris anni preparasset, egressa est è Cænobio Vallis Gratiæ anni 1625. quarto Cal. Maij, comitantibus ejusdem Cænobij Monialibus, Reverenda Matre Maria,

de Burges, Vallis Gratiæ Proprioris, sorore Catharina Campans, sorore Margarita du Font, & sorore Thomaſia le Queux Conversa, cæteris collachrymantibus, quod à tam pia Matre divelli cogerebantur. Inter eundem pijs exercitijs otium & tempus traducebat.

Tandem ad portam Urbis Charitatis, quam Parisiensem appellant venerunt 5. Nonas Maij ejusdem anni, ad quam ei occurrit R. P. Dom. Franciscus Rapine Prior S. Petri de Monasterio, & Vicarius Generalis Episcopi Antisiodorensis, omnium Paræcciarum Sacerdotis, civitatis opimatibus numerosaque civium atque oppidanorum turba circumfessus. Et sic longo processione tractu, cum suo comitatu deducta est ad Montem Pietatis (ita nominatum fuit novum Monasterium) quam ad portam Cænobij R. Mater. Magdalona Rochovard cum suis sanctimonialibus excepit, eamque ad Chororum deduxit. Tum Beata Margarita in Subsellio Superioris collocata Introitum Missæ de S. Cruce singulari vocis & cordis affectu incepit. Inde finito sacro in Monasterium ingressa, Regularem observantiam juxta Vallis Gratiæ consuetudines, stabilivit. Multi ipsam ibidem convenerunt, eosque inter Leonardus d' Estrapes Ausciorum Archiepiscopus; qui cum ea quatuor horas de rebus Divinis colloquutus est, & discendo ejus ingenium & sanctimonialiam mirum in modum laudavit, quam & Cluniacenses nostri ejusdem Civitatis Ascetæ sapius convenientes ejus consilio atque industria Regularem tam sanctè vivendi normam amplexati sunt.

Tandem Beata nostra Margarita, quæ nihil prætermittebat, ut cultum Dei ubique promoveret, tam pio labori vitam impendit. Domina de Montigny Abbatisa Carentonij provincie Borbonensis in Diocesi Bituricensi, crebras ad eam misit litteras, ut ad se veniret magnopere efflagitans, quo Regularem Monasterij sui disciplinam refarcire posset. Quæ ejus precibus victa & salutis animarum studio, se ituram promisit, modo id probaret Jll. mus Rolandus Hebertus Archiepiscopus Bituricensis. Quod cum ille annuisset, de licentia R. P. Francisci

*Ad cælos
pergit B.
Marg. d'
Arbous.*

*Reforma-
tione in-
cepta.*

*Ejus Con-
fessio Gene-
ralis.*

*Montis Pie-
tatis Mona-
sterium.*

*Convenerunt
Margarita
& Magni.*

sci Rapine, iter arripuit non sine magna difficultate. Nam pridie quàm iret, tres equi currus ipsius aquis submersi interierunt, atque ipsa vehementi feбри aduri cœpit; ita ut omnes facile judicarent, dæmonem omnem lapidem movere, ut si quo modo posset, tam sanctum opus impediret: sed illa nihilo animo fractior vim morbi, & alias difficultates salutis alienæ desiderio superabat. Jgitur hoc etiam anno 1626. sexto Non. Julij se viæ commisit, comitantibus D. Jacobo Ferraigne, Matre Maria de Burges, sorore Thomasia le Queux, Domina l'Anglois, & quodam famulo, tandemq; ad Monasterium Carentonium non sine maximo labore pervenit, ob vias scabrosas, injuriam temporis & febrim assiduam, qua sine ulla quietis intercapedine vexabatur: volebat enim tanto operi immori. Jbi Medicum adhibere coacta est jacens super duos asferes matta juncea stratos. Cum vero ob remedia morbus non remitteret, accepta benedictione à Confessario tam desideratum opus incepit, omnia necessaria ad reparationem vitæ Regularis præscribens. Quia vero acceperat, penes Dominum Parochum istius oppidi esse quosdam libellos, qui sanctimonialium animû vehementer exacerbabant, nec mediocriter optimo illius Cænobij statui officiebant: eum per Dominum Ferragium, ut eos sibi traderet exoravit: qui statim paruit. Hos Margarita ut primum habuit, in ignem misit & hujusmodi injuriarum amnistia res illius Monasterij constituit. Quibus perfectis, inde maximo sui relicto desiderio ad Charitatem reditura, in profesto S. Mariæ Magdalena ejusdem anni decessit, quamvis ob assiduos imbres & inundationes viæ natarent aquis, atque etiam ipso mane, quo discedendum erat, plueret. Sed illa Divinæ Bonitati confisa curram ascendit, & statim singulari DEI beneficio imbre cessante, sol per sudum rutilans calore suo, & ventus subinde exurgens urente flatu aquas exsicaverunt, & postridie ad Seriacum oppidum juris Dominae Marechal-la de Montigny cum suo comitatu devenit: ubi à pientissima illa Domina perhumaniter accepta est: quæ statim Medicos accersivit, eo quod vis mor-

bi intenderetur: sed nihil profecerunt, ut & vota pro illa nuncupata, quemadmodum. & flagellationes, jejunia, preces, atque etiam Reliquiæ Sanctorum admotæ, quia Deus famulam suam ad se vocare decreverat; ipsaque palam dixit; contingeret infra octavas B. Mar. Virginis quod agrè videbitis: quod ita factum est. Nam postridie Assumptionis B. M. V. anno 1626. hoc Monasticæ Vitæ lumen extinctum est, in dicto oppido Seriaco, anno ætatis suæ sexto, & quadragesimo, professionis trigesimo septimo, amore vehementius quàm ægritudine infirmata, in gremio Sponsi amantissimi felicissime obdormiens, editis prius, plurimis patientiæ, Religionis, humilitatis, & modestiæ signis, cum enim semper indignam sese veste religiosa profiteretur, extra Claustrum diem obire gestiebat, *siquidem tot criminibus, dicebat humilis Virgo, tot sacrilegijs, scandalis à nocentissima peccatrice polluto ipso Claustris, vel sic utcumque satisfaciam.* Morbus autem ille, cujus vi conflictata aliquamdiu, è vivis excessit, non morbus sed omnium morborum congeries, imo colluvies videbatur, igne incassum cruribus & femoribus sæpius admoto. Diu de altera tibia secunda deliberatum est, ipsa semper Margarita immota & imperterrita, pharmaca, ignes, ferrum, novaculas, invicta excipiebat, ad singula DEO ipsi benedicens, Crucis signo omnia mollescere existimans, mirabili patientis Virginis exemplo inter tot cruces & carnificinas versata, fano semper animo, & sibi præsentem, incredibili pieratis affectu, inungenti sese in extremis Sacerdoti ad singula apertissime respondit, atque rogantibus omnibus, ut astantibus Amicis benedicere dignetur, lachrymis obortis exclamans: *Sanctorum, ait, est benedicere peccatorum benedici, cui tamen cum Confessarius annuisset, sibi probari, omnibus ab ipsa benedici, nihil cunctata, nihil causata erectis manibus & corpore: Benedicat nos, inquit, Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus, terque in clamato Jesu Sponso amantissimo, vita functa mortali, æternitati vivere, lætantibus & applaudentibus Angelis, cœpit, obnixissime prius precata omnes sorores, ne simulatæ sanctitatis mentito intuitu, eam diutissime lustr-*

Insidiam
Abbatiſſa
iſt.

Ad Mona-
ſterium
Charitatis
pergit.

Prædic-
ſuam mor-
tem.

Amore
quàm
morbo
ægrior.

Ipsius Ge-
nerofitas.

Sanctiſſimè
moritur.

libus flammis Purgatorij cremari paterentur, utpote quæ communi fama & opinione pejor esset ac sceleratior. Corpus tabidum & putridum, statim post exanimationem, immortalitatem induisse visum est, exhalans odorem suavissimum, vivido & plane vegeto colore irradiatum. Unguentis dein delibutum Parisios delatum est, & celeberrimis exequijs, frequentiq; pompa exceptum est, & publico mœore sepultum. Plurimis visa est post mortem tota radijs illustrata, tumulôque odorem suavissimum, sæpe spirante, morbis & animi & corporis, præsentissima fuit ope plane miraculosa, ita ut in morte non minus quam vita grandibus miraculis illustraretur. Illud rarius, & planè inauditum: non ex corpore solum ejus, quod de quibusdam sanctis legitur, sed & de vestimentorum ejus particulis, prodigiosum oleum dimanare. Neque minus admiratione dignum, sanguinem ejus concretum, à sacra quadam Virgine Religiosè asservatum, ad sacri corporis præsentiam, cum ad Cænobium Vallis Gratiæ transferretur, solum prodigiosè ebullisse. Ut de cæteris ejus, brevitatis studio, consulto silentium nobis imperemus. Scripsit Vitam ejus, & amantissimæ Eiusdem Regina Galliarum inscripsit, libro integro Jacobus Ferragius, Hugo Menardus, Amandus Tribout, Binerus & plures alij, accepimusque multa ex ore Serenissimæ Dn. Dn. Catharinæ Lotharingiæ Ducissæ Abbatisæ Montis Romarici Patronæ nostræ optumæ & lectissimæ ejusdem B. Margaritæ discipulæ. Patrem habuit Illustrissimum Gilbertum de Veny d' Arbouze, Dynastam Villemontij, Matrem Joannam de Pinac, Petri Burgundiæ Proregis filiam. & mirum hoc: etsi novennis juvenula religioni addicta esset, calluisse nihilominus perfectissimè linguas Gallicam, Latinam, Hispanicam, Italicam, artes etiam Mechanicas & Liberales, Architecturam, Musicam, Medicinam, cum tamen hebes planè & rudis ab omnibus haberi toto corde cuperet. Sed de ea nonnulla alia in Menologio nostro Benedictino die 16. Augusti.

Hoc ipso anno decedente tanto sydere, duo alia non minus splendētia

in Ordine nostro suscitavit Benedictus DEUS in Sanctis suis, nimirum solemniter hoc ipso anno Professionem Regulæ nostræ faciente Anna Maria, à Jesu Crucifixo, de qua superius Novitia, & deinceps stupenda afferemus suo loco, & sanctæ memoriæ Magdalēna Regij sanguinis Virgine de Rieux, Ordinem complectente, de Passione cognominata; cujus paulo post ingentia se merita prodent, suo tempore referenda.

Verum his duabus in Scholam probationis, & Calvariæ ad practicanda exercitia introductis, alteram etiam, haud minus Margaritæ etiam Regibus deplorandam in Regiam cœlestem, Rex Regum hoc etiam ipso anno assumpsit: Renatam nimirum Juniorem S. Petri Remensis Abbatisam, Senicaris neprem, Lotharingiæ Ducissam, absolutissimæ sanctitatis perfectissimū exemplar. Hæc re & nomine DEO

in professione sacra verè Renata partam tunc innocentiam in omni retinuit vita, imo omni virtutum, cultu mirifice excoluit. Fuit plena Misericordiæ & charitatis, ita ut nulla in egenis & infirmis, sive domesticis sive exteris unquam defuerit, invensis singulis diebus sapius agras omnes, quibus proprijs manibus necessaria ministrabat, lectulos [tanta Princeps] ipsa sternebat, scopis cubicula mundabat, ingerebat juscula & pharmaca, raro maternæ charitatis & humilitatis exemplo, sed majore infirmantium solatio & voluptate. Verè viduarum & pupillorum mater, miserorumque præsens refugium, & portus salutaris omnibus prospiciebat, omnes curabat fovebatque, defunctis sepulturam, in carceratis libertatem, aegrotis sanitatem, quæ pecunia, quæ auctoritate & precibus procurabat. Majore tamen sollicitudine & munificentia, ijs aderat, qui Catholica Religionis gratia exulabant. Renatæ sumptibus diu vixit Seminarium Sacerdotum Angliæ exulantium, qui tum Remis degebant, ita & in Patres Capucinos beneficus fuit. Talis præterea in omnibus Renata fuit, ut renata ipsa Virtus in sancta ejusdem mente videretur. Eminēbant in ea raro splendore dotes illæ omnes, quibus ornari Abbatem debere docet S. Legislator noster: non studebat

*Ipsa Vestim
um parti-
cula prodigiosum
oleum.*

Ejus Parentes.

Anna Maria à Jesu Crucifixo.

Magdalēna de Rieux.

Ven. Renata Jun. Lothar. Ducissa nupta.

Mirabilis tanta Princeps.

Ejus animi talenta.

debat modo plus amari quam timeri, sed ardentissimè amabat omnes, ipsa omnium amor & studium. Præter consuetas preces, quotidie meditationi mortis, vitæ spacium aliquod litabat, de qua cœlitus multoties certior facta posterioribus vitæ annis, solis de æternitate colloquijs; delectabatur. Dignitatem Abbatialem sic aspernata est, ut multoties, si per eam stetit, magna humillimæ mentis alacritate, sese abdicasset, solius DEI divinorumque desiderio flagrans. Tandem morbo gravissimo correpta, *cella*, quam *caelum suum* vocitabat, abscedere coacta, sororibus, quasi futurorum præfata: *Moriar brevi, ait, & levabimini propediem onere magno, postremumque illud erit, quod miseræ creature impenditis.* Effulserunt in suprema ægritudine Virtutum omnium in Renata infirma, perfectæ vires, patientia, abnegatio sui, comitas mirabilis, invicta quies cœlo affinis animi. Moritura omnia Ecclesiæ Sacramenta ministravit ipse Remensis Celsissimus Archiepiscopus Gabriel de Giffort noster, vir verè Apostolicus, quibus incredibili devotione & demissione susceptis, diem clausit extremum vigesima tertia Junij 1626. ætatis suæ quadragesimo primo, verè cœlis renata, ut immortaliter viveret in felicissima æternitate, cujus corpus, dignis tanta virtute exequijs honoratum, conditum est in Mausolæo Reginae Scotiae. *Ex Vita per R. P. Amandum Tribut, & alijs pl.*

Extinguitur eodem anno, in signe Germaniæ inferioris lumen, Reverendissimus Dominus Claudius Lornel, celeberrimi in Hannonia Monasterij Crispiniensis Abbas, è S. Vedasti postulatus, vir miræ frugalitatis, innocentiae & devotionis, hic moriturus, etsi præ debilitate vix movere se posset, sacro tamen viatico muniendus, ultro è lectulo exiliens, illud summa devotione genuflexus excepit.

IESU CHRISTI ANNUS. M.DC.XXVII.
Sancti Patris Benedicti. M.C.XLVII.

Florent insigni omnium admiratione, non sanctitatis solum nomine, sed summæ eruditionis fama & comprobatione lectissimæ Congregationis novæ, Anglicæ in Belgio, & SS. Mauri, Vitoni & Hydulphi in Gallia,

Burgundia & Lotharingia, de quarum priore sic Balduinus Junius in Chron. Mor. Pag. 4. Caterum, inquit, Monachi isti Angli (quorum primi ex Hispanicis Vallisoletanæ Congregationis Monasterijs, in Belgium ac Lotharingiam venerunt) magna cum laude Philosophiam, ac Theologiam, publicè profitentur. Sic & Monachi pariter BENEDICTINI Congregationis Vitoniana in Lotharingia, Francia & Burgundia juventutem docent, catechizant, concionantur, sacras Confessiones audiunt, & alia munia ad proximorum salutem spectantia obeunt, &c. Unde rursus colligas quàm admirabilis DEUS in Sanctis suis, alijs, alijsque locis ex Ordine nostro perpetuo resuscitatis. Redivivum in suis sese posteris esse, quasi dans plausum, ex Archisterio suo Casinate, Magnus Monachorum Archidux BENEDICTUS & Patriarcha, memorabili prodigio hoc ipso anno suum splendorem prodidit. Consilio siquidem ibidem agitato, de ornando tanti Patris sepulchro, transferendaque ara majori indestructâ (quod eam nimirum olim Alexander II. Pontifex Maximus tanta solemnitate in præsentia Archiepiscoporum decem, & quadraginta trium Episcoporum, ipse consecrasset) frustra id molientibus peritissimis Architectis, arâ eadem concubia nocte sponte loeo mota & prodigiosissima luce totum montem circumdante, Organis quoque pulsante mortalium nemine, auditis, alijsque sanè mirandis, singulari Numinis dispositione loci & Patroni sanctitatem contestantibus, &c. *Videatur Marcus Ant. Scipio in Elogijs Abb. Casin.*

Ierum Gallia, sanctorum hominum perditissimo hoc sæculo feracissima, stellam insignem Sydereis Emphyrei cœli transmittit mansionibus, sanctæ memoriæ Patrem Joannem à Sancto Dionysio, sacra Congregationis nostræ Fulienfis ascetam perfectissimum. De eo sic breviter, Carolus à S. MARIA sæpè citatus: Joannes à S. Dionysio Parisinus, à primis annis, in Monasterio S. Dionysij prope Lutetiam Monachus, vir fuit in Congregatione nostra, dono Contemplationis & orationis multum præditus, silentioque ita addictus, ut vix submis-

sa

Cellam
caelum suum
vocat.

Mortem
prædicat.

Sanctæ moritur.

Claudius
Crispiniensis
Abbas.

Varia
Congregationes
nunc
florissimæ.

Casnum
in signi
prodigio
illustratur.

Altare
mirè
translatum.

Ven. Joannes
à S.
Dionysio.